

és mokkabarna viola
vagy tearózsaszínű kertje
ajkad cirógatásra ajzza
serkent szilaj önkívületre
és a has kicsi puha párna
akár gömbölyű domb rugalmas
hogy rajta gondodat egyengesd
vagy délibábos álmot alhass
s a combok a két kapubálvány
kemények mégse faragottak
enyhén sósak illatozók
biz harapdálni sose jobbat
aztán ahova csalogatnak
szálas pázsit benne a tündér
kútja ha mohón oda szállsz le
igézetére mássá tűnnél
vadállattá megittasult
egyszarvúvá a csodalénnyé
kószálsz előre hátra végét
kalandozásod sose érne
s a hánykolódó hogyha párja
fülébe nyaktövébe kóstol
rázkódó földön az elásott
mesehang bűg föl nimfa-húsból
hasztalan vagy vizzontszerettük
asszonybokrok új-karcsú lányok
az élet őket ünnepére
adta enciklopédiának
kontinenst cserkésztünk egy aktban
untatóbb a glóbuszt bejárnod
hallgattunk is az utazásról
kincsünkül kaptunk egy világot

Rakovszky Zsuzsa

AVARÉGETÉS

Nedvességet kíván inkább a lélek,
a búcsú elnyújtott agóniáját,
vagy száraz, röpke kint? Levelek égnek
mindenfelé, könnyű halotti máglyák

füstjétől szürke az őszei ég,
 A csonttalan zsugorodó sötét bőr
 parázs, majd pernye lesz: tőből kiég,
 a lángon át végleg lelép a létből,

szilárd testből áttetsző levegő lesz.
 Míg körben erjedés és rothadás,
 hullott alma, avar lepi a földet.
 Mint egy fölszámolás előtt álló lakás:

zsineggel összekötött levelek,
 húsz év előtti feladóvevények,
 kórházból visszakapott szemüveg,
 fogsor... Tárt karú, fej nélküli lények:

az öltönyök – kivéve, amelyikben...
 S amelyben vélhetőleg elveszett
 a gyermekméretűre apadt test... Szinte minden
 érintésre sajogni kezd az emlékezet

gyulladt foggyökere. A barna-sárga
 romlás kikezdte tárgy mind egy-egy ablak
 a még hibátlan múltra. Őrizni legalább a
 roncsokat – ha a fájdalom maradt csak,

hát akkor azt, és legalább amíg
 a pusztulás szabott útját bejárja...
 Vagy láng és füst, aztán az ég, a szív
 derült, érzéstelen amnéziája...?

ŐSZI ALOM

De éppen most? Mikor nemhogy meleg
 vagy fény, de jó soká esély se rá? Most,
 mikor éjszaka már fagy, és a reggelek
 ködében valami hóforma szálldos.

Mikor minden fűszál, zörgős bokor
 láttán nyilvánvaló az ellenfél térnyerése...
 És nem az öncsalás zöld korában, amikor
 frissen sarjadt remény áztat, hogy hátha mégse?

A macska – hátrasúnyt fül, az ismerős riadtság
szemében, a hasa söpri a földet –
megismételni készül az artistamutatványt,
amikor egyre újabb utasok préselődnek

a buszból kifelé – több, mint ahány belefért.
A tej iránt sipogva, vakon tülekedőknek
ennyi jut: az a fél óra vagy az a fél
perc – azután elindul, hogy fölkutassa őket

gumiharisnyás lábán, a kezében
vödörrel, öregasszony alakjában a végzet,
minden rosszindulat s harag nélkül, csak éppen
saját szempontjait nézve, nem az övéket.

A nehezen fölásható, fagyott
földbe, söröskupak silány aranya mellé,
kőtörmelék közé jutnak aztán, hogy ott
siessenek mihamar lenni földdé,

hányféle és miféle stáción át,
rágondolni se jó. Mintha két nagy tenyér
préselné össze az élet spirálrugóját
addig, amíg egészen összeér

kezdet és vég. Egy fél órára vannak,
hogy aztán ne legyenek soha többé.
Alig van ideje fölhangzani a hangnak
– annak, amelyik minden élőlényben örökké

ott zúg, mint a létezés fülzúgása,
s azt ismételteti, hogy minden, ami élt,
örök, hogy puszta látszat a mulandó múlása...
És különben is, ki tudja, miért

szúr szemet ennyi hullás, kopás és barnulás
és korhadás között épp ez az érthetetlen
pazarlás? Mintha volna értelmes pusztulás...
Mindennek célja van, vagy nincs célja semminek sem.